

Fra praksis til fellesskap: hvordan kan samtaler bygge bro mellom erfaring og profesjonsutvikling?

Case: vandreren

Hvorfor «vandrere» elever?

Eleven forstås som en som ikke sitter ved pulten sin, men beveger seg rundt i klasserommet eller forlater det.

Vandreren er ikke nødvendigvis knyttet til bråk eller uro, men kan være et uttrykk for kjedsomhet, ubehag eller andre årsaker.

Studentene og praksislærerne diskuterte hva læreren kan gjøre for å forhindre vandring, med fokus på et trygt og godt skolemiljø.

Workshopens struktur og demokratiske prinsipper

Workshopene er organisert med klare roller (ordstyrer, studenter, praksislærere, SFPU- og USN-lærere) for å sikre lik deltakelse. Samtalene forstås som deliberative prosesser basert på Habermas' samtaleetiske prinsipper (sannhet, oppriktighet og kontekst), der målet er kollektiv meningsskapning.

Studentenes rolle og anerkjennelse

Studentene setter premissene for diskusjonene gjennom sine caser, og deres valg av teori og problemstillinger blir anerkjent av de andre aktørene. Dette styrker profesjonsfellesskapet og gir studentene en aktiv og likestilt rolle i utviklingen av praksisnær kunnskap.

Studentenes opplevelse av eierskap og felles refleksjon av caset

«Det var interessant at elever som vandrer kan ha noe med deg som lærer å gjøre. At du på en måte må gå litt inn i deg sjøl, ikke bare se på eleven og klassen, men at du kan være en del av det du òg.»